

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

دوکتور محمد اکبر یوسفی

المان - ۲۳ می ۲۰۱۲

کنفرانس «پیتربرسبرگ» - بن و افغانستان!

(قسمت هفتم)

گزارشات مؤرخ ۲۹ «نومبر» ۲۰۰۱، بیشتر روی ضرورت «حکومت» در افغانستان می چرخیده است. خبر دهنده مدعی شده است که این اولین مرتبه است، که می توان از فضای آرام و خاموش آغاز بحث روی موضوعات، نام برد، که جنگی ها را محاصره نموده و کار «پلان گذاران صلح» از واشنگتن تا کابل، بنابر دو دلیل می تواند مشاهده شود. یکی از آن باید یک حکومت در افغانستان تأسیس شود، ولی این حکومت چگونه تشکیل شود، دوم این که با چه ترکیب، نمایندگان گروپ ها شامل باشند.

در عین زمان اشاره می نماید که «تلاش های» سازمان ملل متحد که می خواست، معامله تقسیم قدرت را به پیش ببرد، واقعیت ها را در میدان عمل فراموش کرده اند. «اتحاد شمال، حکومت و وزارتخانه ها را تحت کنترل دارد. هزاران مرد مسلح آنها در پایتخت کشور گزیده اجرا می نمایند.» به ادامه، همچنان تذکر می دهد که: «برهان الدین ربانی قبلاً برایم گفت: «ما حکومت مشروع افغانستان هستیم. نخستین چیزی که غرب باید انجام دهد اینست که با ما به حیث یک حکومت مناسب و مساعد، برخورد داشته باشد.»

همین خبر نگار خود اظهار می نماید: «مذاکرات روی آینده افغانستان باید ادامه یابد. لیکن جهان خارج نباید حقیقت دوامدار را از نظر دور داشته باشد، که در تاریخ طوفانی و نا آرام افغانها: قدرت هیچ گاه بدون محاربه تسلیم داده نشده است.»

یکشنبه مصادف با روز دوم «دسمبر» ۲۰۰۱، به اساس گزارش «بی.بی.سی.» در «بن»، پس از جریان قریب یک هفته از صحبت ها و مباحثات، بین هیأت های چهار گروپ دعوت شده، که در قسمت های قبلی معلومات مفصل ارائه گردید، سازمان ملل متحد، با پیش کشیدن مسوده مقدماتی توافقنامه، بین گروپ های افغان، که در آن در مورد «آینده» افغانستان، باید تصمیم اتخاذ می گردید، راهی را روشن نمود. در همان روز «الاکضر ابراهیمی» از هیأت می خواهد، تا «پیشنهادات» او را روی تشکیل «کابینه» موقت مطالعه نمایند وبا اصلاحات و اکملات، دوباره

برگردند. انکشاف صحبت ها به سرحدی می رسد که بالاخره، توافق به عمل می آید، موضوعی را که اگر همزمان بر یک پارلمان هم توافق صورت گیرد، پیچیده دانسته اند، بناءً از آن طرح صرفنظر به عمل آمد.

در همین گزارش دوم «دسمبر» ۲۰۰۱، «بی. بی. سی.»، از زبان فرستنده خاص اضلاع متحده، «جیمز دوبین» (James Dobbins)، می نویسد که گفته است: «چنین احساس ساده وجود داشت، که یک ساختار ساده، آسانتر حاصل می گردد، زیرا همه اینجا حاضر هستند.» سخنگوی سازمان ملل متحد همچنان، در مرکز کنفرانس، به نمایندگی دیپلماتیک همین خبر رسانی، «برنابی ماسون» (Barnaby Mason)، می گوید که پیشنهاد «آقای ابراهیمی»، بعد از یک بحث مفصل مطرح گردیده است، که به قول او در امر مصالحه بین گروپ های اشتراک کننده، یاری رسانید. همین گزارشگر همچنان تذکر می دهد، دیپلماتهایی که از تماس برخوردارند، متوقع اند، که در رأس قوای اجراییه، یک پشتون، از گروپ بزرگ «ایتنی» افغانستان خواهد بود. آنها معتقد اند که، «اتحاد شمال» متشکل از تاجیک، ازبک و هزاره موافقت نموده اند، «یک امکان پادشاه سابق، ۸۷ ساله محمد ظاهر شاه است، که به حیث یک کاندید نامیده خواهد شد، تا ارگان اجراییه را رهبری نماید.»

به ادامه خبر می دهد، که اعضای شناخته شده «اتحاد شمال»، که «کمپاین» نظامی را علیه «طالبان» در زمین به پیش برده اند، متوقع اند، که وزارتخانه های متعدد کلیدی را، که در حال حاضر عملاً در اختیار دارند، به شمول وزارت خارجه، وزارت دفاع و وزارت داخله، اشغال خواهند نمود. در همین روز همچنان به اساس اطلاعات گزارشگر «بی. بی. سی.» آمده است که به شمول تشکیل حکومت «انتقالی»، «آقای ابراهیمی» همچنان، سندی را به امضای هیأت خواهد رسانید تا به استقرار قوای چند ملتی برای تأمین امنیت و بی طرفی یا «نیوترالیتی» کابل، توافق صورت گیرد.

همین منبع مطالبی را هم به نشر سپرده است، که مستقیماً به جریان کنفرانس ارتباط نداشته ولی چون با وقایع داخل افغانستان ارتباط داشته است، برای اشتراک کنندگان کنفرانس و سایر نمایندگان خارج، ممکن عاری از دلچسپی نبوده باشد.

در تحت عنوان انکشافات دیگر چنین می خوانیم:

- ژورنالیست کانادایی، به نام «کین هیختمن» (Ken Hechtman)، که در جنوب افغانستان، چندین روز قبل «مفقودالثر» گردید بود، توسط «طالبان» در سرحد پاکستان تسلیم داده شد.
- بیش از ۸۰ نفر از زندانیان طالب نجات یافته از ویرانه های، زندان «قلعه جنگی» در نزدیکی مزار شریف، زنده بیرون آمده اند.
- رهبر «طالبان ملا عمر» به اساس گزارش از هواداران خود به خاطر دفاع از قندهار، که تحت حمله اضلاع متحده قرار دارد، طلب «جنگ» تا «مرگ» نموده است.
- وزیر خارجه «اتحاد شمال» «داکتر عبدالله»، «می گوید، «بن لادن» در ساحه مغاره های توره بوره (Tora Bora cave complex)، نزدیک شهر شرقی جلال آباد، نیست، بلکه در یکی از ساحات، در ماحول قندهار به سر می برد.»
- «کولن پاول» (Colin Powell)، سکرتر اضلاع متحده، تلاش نمود است، تا شایعاتی را در مورد این که «عراق» هدف بعدی خواهد بود، آرام سازد. در این رابطه گفته است، که هیچ تصمیمی در باره مرحله بعدی، جنگ علیه ترور اتخاذ نگردیده است.

همین خبر دهنده، به ادامه در رابطه با جریان کنفرانس بار دیگر تذکر می دهد، که «اتحاد شمال» طی چند روز اخیر، مخالفت خود را با استقرار قوای چند ملتی نشان می داده است. داکتر عبدالله از کابل به صراحت موقف ضد این طرح داشته است، پس از آن نیز همواره مخالف ارتقای کمیت این قواء نیز بوده است. در مورد سند از زبان «آقای ابراهیمی» گفته شده است، که در «پلان» او سند در مرحله مقدماتی قرار دارد. در عین زمان می نویسد که «جلسه عنعنه ئی»، لویه جرگه، قرار است که طی چند ماه آینده تدویر یابد. این چند ماه به خاطری است، تا تأسیسات افغانستان احیای مجدد گردد و اساساتی را برای قانون اساسی جدید و انتخابات ایجاد شود.

اظهار جالبی به چشم می خورد که از جانب خبر نگار تذکر داده می نویسد: «مأموران ملل متحد، انتظار داشته اند، که در روز شنبه، یک روز قبل، به توافق روی حکومت انتقالی دست یابند. از پیشرفت در موضوع به نسبت اختلاف با «اتحاد شمال»، تأخیر به عمل آمد، تا بالاخره، وزیر خارجه عبدالله، اعلان می نماید که حاضر به انتقال قدرت اند، طوری که رهبر آنها، برهان الدین ربانی در رأس نخواهد بود. همین گزارشگر با نشر این عکس در پای عکس می نویسد: «زنان افغان در مذکرات صدای خود را بلند نمودند.»

در عین حال بر طبق راپور نماینده «بی. بی. سی.» از اوضاع در کابل از روحیه مردم خبر داده می شود، که ذهنیت مردم به طور سر تاسری، به طرفداری یکنوع از قوای حفظ صلح سازمان ملل متحد می باشد. این مأموریت را بهترین تضمین برای، ثبات می دانند. مخالفت «آقای ربانی» در باره قوای حفظ صلح و تشکیل حکومت بر پایه های وسیع، از ارتباط با توقعات مردم خارج است. بار دیگر از تأکیدات و پافشاری های سازمان ملل متحد، خبر داده می شود، که متوقع اند، تا افغانها در بن، به موافقت برسند.

«احمد فوزی» (Ahmad Fawzi)، سخنگوی «آقای ابراهیمی» گفته است که: «ما قول آقای ربانی را داریم، که او هر آن نتیجه ای که در مذاکرات «بن» حاصل گردد، می پذیرد.»

در عین زمان در دوم «دسمبر» ۲۰۰۱، موازی با خبری که از زبان «ملا عمر»، که در آن، پیروان خود را به مقاومت علیه قوای امریکائی، فرا خوانده بود، خبر می دادند، از آدرس «دونالد رمز فیلد» (Donald Rumsfeld)، وزیر دفاع اضلاع متحده، می نویسند که در خطاب به قوای حامی «طالبان» از قندهار، که از آن به عنوان آخرین سنگر یاد می کند، اخطار داده است که: «هر گاه تسلیم نگردند، کشته خواهند شد.» همچنان از شدت جنگ در قندهار در آن زمان که کنفرانس ادامه داشته است، نام می برد.

در صحبت با شبکه «ان. بی. سی.»، «آقای رمزفیلد» گفته است که اردوی اضلاع متحده در افغانستان «آنچه لازم باشد» انجام خواهد داد، تا آنها را نابود کنند. همزمان هوشدار می دهد که وظیفه «خاصاً کثیف و نا گوار» خواهد بود. در شرایط و احوالی که طیارات اضلاع متحده به شدت به اصابت علیه اهداف در قندهار ادامه می دهند، منابع قوای محلی مخالف «طالبان» گفته اند، که آنها هنوز در حال پیشروی به سوی شهر اند. جنگنده های قومی، می گویند، که آنها در سه کیلومتری، میدان هوایی نزدیک شده اند، ولی با مقاومت قوی، صد ها جنگنده طالب خارجی، که در آنجا جای گرفته اند مواجه می شوند.

خالد پشتون، سخنگوی گل آغا شیرزی، «والی سابق مجاهدین در قندهار»، به خبر رسانی «رویتر» از طریق تلفون «سته لایت» گفته است «اعراب واقعاً می جنگند، آنها می دانند که انتخاب دیگر ندارند. بناءً تا دم مرگ می جنگند.»

در همین گزارش همچنان خبر داده می شود که «یک رهبر برجسته قومی پشتون، حامد کرزی، به «بی. بی. سی.» روز شنبه»، اول «دسمبر» ۲۰۰۱ «گفت، او کوشیده است تا مقامات رسمی بلند پایه طالبان را از طریق تلفون، به

دست کشیدن از جنگ تشویق نماید. در حالی که از «فرار مسکونین قندهار به شمول مقامات رسمی طالبان» خبر داده می شود، همچنان اطلاع می دهند، که «ملا محمد عمر» رهبر طالبان، به پیروان خود خطاب نموده است، که «موضوع تسلیمی در میان نیست. همچنان نیازی به مذاکره ندارد.» از جانب دیگر از مستقرساختن، ۱۰۰۰ عسکر قوای بحری در میدان هوایی (دشت)، خبر داده شده است، «علایمی برای هجوم» به نظر نمی رسد. تا همین روز قندهار و «بولدک» را در دست طالبان یافته اند. از منابع نیروهای ضد طالبان گزارش می دهند، که گویا با طالبان در حال مذاکره اند، تا در باره سپردن کنترول «سپین بولدک»، فیصله به عمل آید، لیکن آنطوری که گزارشگر می نویسد، هیچ علامت پیشرفت در زمینه به نظر نمی رسد.

در عین روز، در حالی که، علایم هجوم قوای فوق را بر قندهار، نمی دید، همین خبر گزاری، گزارش می دهد که، ۱۰۰۰ مرد مسلح در ساحة میدان هوایی قندهار، بر سنگر های طالبان، به حملات هوایی ادامه می داده اند، همزمان با آن، «قوای پشتون ضد طالب» مواضعی را در اطراف قندهار، آنطوری که همین گزارش دهنده می نویسد، تسخیر نموده اند. به ادامه مدعی شده است که بر اساس راپور «رویتر»، افراد قومی وفادار به والی سابق، گل آقا شیرزی، قسمت هائی از میدان هوایی قندهار را از طالبان تسخیر نموده و در مسیر سرک اساسی، مشغول محاربه اند. در همین روز، بنابر ادعای «وزیر خارجه اتحاد شمال، عبدالله عبدالله در کابل، تا آزمان تسلیم نگردیده اند.» از زبان او همچنان می نویسد که «قوای اتحاد شمال بنابر حساسیت های اقوام پشتون در جنوب، به آن ساحه فرستاده نشده اند.» وقتی بار دیگر سخنگوی گل آقا شیرزی، از تصمیم ملا عمر، مبنی بر ادامه مقاومت علیه قوای ضد طالبان سخن می گوید، اعتراف می کند که در هر گونه حمله بر قندهار به «پراپلم ها» روبرو خواهند شد.

گزارشگر از زبان خالد پشتون در مورد ملا عمر می نویسد: «او به طور مطلق آنجاست، می خواهد تا آخرین قطره خون بجنگد.» خبر نگار «بی.بی.سی.»، «گرنٹ فیریت» (Grant Ferrett)، حتی همانوقت از تشویش در مورد این که به جنگ «گوریلائی» خسته کننده، که در آن خط جنگ واضح نخواهد بود، خواهد انجامید، نیز گزارش می گردیده است. این گزارشگر هم می نویسد که علایم، آمادگی ۱۰۰۰ مرد قوای بحری مسلح امریکا، مستقر در میدان هوایی قندهار، برای یک حمله، به مشاهده نمی رسد.

درین گزارش، به آدرس وزیر دفاع اضلاع متحده امریکا، می نویسد که در سخنانش در واشنگتن تذکر داده است: میدان جنگ به مرحله هر چه «خطرناک» مبدل گردیده است. به ادامه از او بدین متن نقل می کند: «ما باید قوای آنها را یا دستگیر و یا نابود نماییم.» همزمان از حملات هوایی امریکائی در نزدیکی جلال آباد، بر «مخفی» گاه های طالبان «مظنون» و «القاعده»، در همین گزارش خبر داده می شود، کار کنفرانس در «بن» هم ادامه داشته است.

این که وضع و انکشافات سیاسی، بر کار کنفرانس، چه اثری از خود به جا گذاشته باشد، در گزارشات انعکاس دقیق نداشته است، فقط وقتاً فوقتاً از تأکیدات و تلاش های نمایندگان سازمان ملل متحد، که متوقع بوده اند، تا کنفرانس زودتر به نتایج دست یابد، می توان پی برد، که آنها متوجه ضرورت عاجل حکومت انتقالی پس از سقوط کامل «طالبان»، بوده اند، تا با ترکیبی که می توانستند و یا می خواستند، از درون همان سازمانهای دعوت شده، تشکیل دهند. به آغاز عاجل کار آنها نیازمندی را می دیده اند. در یکی از حملات هوایی و بمباران ها، می نویسند که تعداد زیادی از افراد ملکی به قتل رسیده اند. از زبان «حاجی دین محمد، رئیس شورای شهر» ضد طالبان در جلال آباد، که به «بی.بی.سی.» گفته است: بمب های «طیارات جنگی»، بر قریه «چپراگم» (Chperagam)، واقع در ۲۰ کیلومتری شهر اصابت نموده، به تعداد ۲۸ نفر، از باشندگان را کشته و ۲۰ تن را هم «زخمی» نموده است.

گزارشگر متذکر می گردد که، اضلاع متحده مکرراً این ساحه را زیر هدف گرفته اند، زیرا این محل در مجاورت «توره بوره» واقع بوده، جایی که گویا «بن لادن در آنجا مجتمعی از استحکامات» در مغاره های کوه آباد کرده است، که ب عمق ۳۵۰ متر زیر زمین تخمین شده است. موازی با این اخبار، «عبدالله عبدالله» مکرراً ادعا می نموده است که، «بن لادن» در آنجا نبوده، خلاف آن مدعی می گردد که گویا در همچو «مجتمع» های متعدد مشابه، در نزدیکی قندهار حدس می زند. گزارشگر «بی.بی.سی.» در همان روز پر حادثه «دسمبر» ۲۰۰۱، در حالی که قبلاً از برگشت «آرامش» در سالون کنفرانس «بن» نیز خبر داده بودند، در «راپور» خود از کابل عنوان ذیل را به کار برده است:

«اجاره نو زندگی در کابل؟». از امید های مردم کابل به برگشت زندگی عادی همچنان خبر می دهد. در این گزارش می نویسد که «رژیم طالبان از کابل اخراج گردید ولی مشکلات و مسائل کابل، وسعت ویرانی های جنگ باقی است، که در درک علت آن دشواری دیده نمی شود. به ادامه می خوانیم که از زبان یک راننده تاکسی که نخواست است، نامش گرفته شود، نوشته شده است: «این شهر توسط گروپ های مختلف اتحاد شمال ویران گردید، زمانی که قدرت را در اختیار داشتند... هیچ نوع «کنترول» و نظم وجود نداشت، آنها هر چه خواستند، انجام دادند.»

حال وقتی به قول خبر نگار، مردم از ادامه مذاکرات جاری بین گروپ های رقیب در «جرمنی» می شنوند، در این حالت یک انعکاس صلح آمیز در شهر به مشاهده رسیده، از آن به عنوان یک اجاره نوین زندگی یاد می کنند و همچنان متذکر می شود، که کمی تغییرات محدود را در سطح، در مقایسه با سال قبل، زمانی که در کابل بوده است مشاهده می نماید. لیکن مدعی شده است، وقتی شهر از نزدیک دیده شود، زندگی در شهر چهره نو، نسبت به زمان طالبان به خود اختیار نموده است.

در رابطه با تغییرات یاد شده ژورنالیست یاد آور می گردد، که بیرق و لوحه های زمان طالبان که به زبان «پشتو»، دیده می شد، فرود آورده شده بودند. افراد مسلح با لنگی های سیاه دیگر در هیچ جای دیده نمی شوند. برای باشندگان از همه مهمتر، نا پدید شدن پولیس مذهبی و «پیکپ های» آنها، با آواز های مخصوص، محسوب می گردد....

تاریخ پنجم دسمبر ۲۰۰۱، روزی است که از یکطرف از وضع شدید جنگ به خصوص در قندهار و اطراف شهر شرقی کشور، یعنی جلال آباد، در سمت «توره بوره»، بیشتر گزارش می یابد و درعین زمان، از انجام مذاکرات در «بن» خبر داده می شود، طوری که چهار گروپ متذکره در کنفرانس، پس از ۹ روز مذاکره، به توافق رسیده اند و اسناد مربوطه را امضاء نموده اند. تا همان روز، قندهار در دست

«طالبان» قرار داشته است.

در همین گزارش خبر داده شد، که حاجی عبدالقدیر چهار روز قبل، به عنوان اعتراض و با خشم، مذاکرات را بنابر، همین گزارش ترک کرده بود. اعتراض او این بوده است، که گویا پشتون ها از نمایندگی لازم برخوردار نیستند. همچنان تذکر داده می شود، صرنظر از این که، در رأس «شورا» یک رهبر قومی پشتون تعیین گردیده است، اما اکثریت اعضای شورا را اعضای «اتحاد شمال تشکیل می دهند. علواً گفته شده است که در مورد نقش دو مرد میدان بازی، چون «پادشاه سابق محمد ظاهر شاه» و «رئیس جمهور سابق برهان الدین ربانی»، تا هنوز فیصله به عمل نیامده است.

فیصله به عمل آمده بود که به تاریخ ۲۲ «دسمبر» ۲۰۰۱، اداره موقت متشکل، از ۳۰ عضو، و در رأس یک رئیس اداره، به کار آغاز خواهد نمود. در عین زمان فیصله به عمل آمد، تا کمیسیون مستقل برای تدویر لویه جرگه فوق العاده نیز تعیین گردد.

در کابینه ۳۰ عضوی، ۱۱ پشتون، ۸ تاجیک، ۵ هزاره شیعه، ۳ ازبک و متباقی از سایر اقلیت ها تعیین گردیده اند. یونس قانونی، که ریاست هیأت اتحاد شمال را به دوش داشته است، به حیث وزیر داخله، قومندان اتحاد شمال، جنرال محمد قسیم فهیم، به حیث وزیر دفاع خواهند بود. داکتر عبدالله عبدالله مقام قبلی اش را به حیث وزیر خارجه حفظ نمود. در این کابینه از عضویت دو زن، چون سیماسمر (Sima Samar) خبر داده شد، که به حیث یکی از پنج معاون کرزی ایفای وظیفه خواهد نمود. نماینده سازمان ملل متحد، گفت: «این اداره باید ازادی حقوق زنان را تضمین نماید.»

در موافقتنامه تأیید از: «حق مردم افغانستان در تعیین مستقل سرنوشت سیاسی آن، در مطابقت با اساسات اسلام، دموکراسی، «پلورالیزم» و عدالت اجتماعی» صورت گرفته است. هم چنان در نظر گرفته شده است، که «این توافق برحکومت موقت، متعهد است، تا نخستین قدم را در جهت تأسیس حکومت بر پایه وسیع بردارد، که در برابر جنس - حساس، کثیرالانتیک و یک حکومت کاملاً نماینده بوده، و قصد ندارد که خارج از مدت زمان معینه به قدرت بماند.» در عین زمان معین گردید، که در ظرف شش ماه لویه جرگه دایر گردد. علاوه در نظر گرفته شده است، که کمیسیون حقوقی، به منظور ایجاد دوباره سیستم عدلی «در مطابقت با اساسات اسلامی، نورم های بین المللی، حاکمیت قانون و عنعنات قانونی»، ایجاد گردد.

گزارشگر «بی. بی. سی.» در رابطه با محتوای سند توافقنامه «بن» همچنان می نویسد که اداره حکومت موقت «باید به مثابه ضامن حاکمیت افغان، با تأثیر فوری» باشد. این حکومت از افغانستان در مناسبات خارجی نمایندگی نموده، چوکی خود را در سازمان ملل متحد اشغال خواهد نمود. موصوف همچنان از موضوع تشکیل لویه جرگه فوق العاده در شش ماه

بعد، که «افتتاح آن توسط پادشاه سابق محمد ظاهر شاه صورت خواهد پذیرفت»، گزارش یافته است. اما لویه جرگه ای که قانون اساسی جدید را تصویب خواهد کرد، ۱۸ ماه بعد تدویر خواهد یافت.

در چند سطر ختم گزارش از کنفرانس «پیترسبرگ - بن»، که به اشتراک نمایندگان دعوت شده چهار گروپ «رقیب» افغان، از جانب سازمان ملل متحد، تدویر گردیده بود، مذاکرات را برای ۹ روز پی در پی، سازمان ملل متحد رهنمائی می نمود. روز نهم مصادف با پنجم «دسمبر» ۲۰۰۲ است، که سند نهائی، یا بهتر بگوئیم، آنچه برآن در طی مدت ۹ روز پس از بحث های طولانی، بین چهار گروپ متذکره توافق به عمل آمد، به امضاء رسید.

در عقب چهار نماینده امضاء کننده، از طرف راست به چپ: «یوشکا فیشر»: وزیر خارجه آلمان، «الاکسندر ابراهیمی»: نماینده خاص سازمان ملل متحد، «گیگنهارد شرویدر»: صدر اعظم یا رئیس حکومت آلمان، «فرانسیس ویندریل»: معاون نماینده خاص ملل متحد برای امور افغانستان.

در این روز در سطح مطبوعات اعلان گردید، که در کنفرانس «بن»، حامد کرزی را به حیث رئیس «اداره موقت»، تعیین نمودند. موازی با رسیدن این خبر، خبر نگار «بی. بی. سی.»، از طریق تیلیفون، حامد کرزی را از تصمیم در کنفرانس «پیتزبرگ – بن»، مورخ ۵ «دسمبر» ۲۰۰۱، واقف ساخت. موصوف درمقابل با اظهار: «خیلی مقبول» جواب داد. در همین روز که عکس فوق به نشر رسید، این عکس و زندگینامه مختصر حامدکرزی، نیز منتشرگردید: درپای عکس رئیس اداره موقت ذکر گردیده بود.

در همین گزارش بار دیگر تکرار می کنند که: «رهبر قومی پشتون، حامد کرزی به حیث رئیس حکومت موقت ایفای وظیفه خواهد نمود. شورای تقسیم قدرت و توظیف قوای حفظ صلح بین المللی، تأمین کننده امنیت در کابل موظف خواهند بود.»

در باره مقامات یا «پست» مهم کلیدی، راپور دهنده «بی. بی. سی.» صریحاً می نویسد که، سه «پست» مهم، یا سه وزارت قوی، چون وزارت دفاع، وزارت داخله و وزارت خارجه را «اتحاد شمال»، که کابل را از زمان سقوط حکومت طالبان، درکنترول خود دارند، در اشغال خواهند داشت.

بعد از امضای توافقنامه، هیأت ها با شخصیت های دیگر بین المللی، برای یک عکس یاد کاری ایستاده اند: در بالای عکس نوشته شده است که «معامله یا توافق افغانها یک خوشبینی نوی را شعله ور می سازد.» گزارشگری که این عکس را به چاپ رسانیده است، به ارتباط توافقنامه می نویسد که «بد بینی ها نا درست ثابت گردید.»

به ادامه همانند منابع دیگر، موصوف می نویسد که گروپ های افغان، موافقت نمودند، تا یک «شورای موقت» را تشکیل دهند، که برای شش ماه آینده فعال خواهد بود. در این رابطه همچنان تذکر می دهد، که ممکن این فیصله کاملاً درست نباشد، ولی به حیث یک «دستآورد بزرگ» شناخته است، که در مدت کمتر از دو هفته، در نتیجه مذاکرات، حاصل گردیده است. در عین زمان یاد آور می شود که «نا گهان، آینده افغانستان به دو صحنه، یکی صحنه جنگ و دیگری در یک تالار کنفرانس، انتقال یافت. مدت اضافه از ۲۰ سال جنگ، علیه روسها، علیه همدیگر و علیه طالبان، امید های صلح را به دست داده است.»

این ژورنالیست همچنان، مانند تبصره های قبلی در مورد ترکیب «ایتنیک»، آنچه را می نویسد که ممکن تصور نمایند که گویا، ریشه های اختلافات در ترکیب «ایتنیک» است. به ادامه می نویسد: «شورای جدید، با دقت متوازن سنجیده شده است که منافع اقوام و قوت «بلاک» ها در نظر گرفته شده است. رئیس آن حامد کرزی خواهد بود، یک پشتون ۴۶ ساله، که در مذاکرات حضور نداشته است. او خیلی مصروف آنست، تا طالبان را از مواضع آنها در قندهار اخراج نماید. در عین زمان می نویسد، که «پشتون ها مسلط اند، ولی اکثریت قومی را تشکیل نمی دهد. دیگران قبول خواهند نمود، که پشتون این مقام بلند را تصاحب شود. حامد کرزی زمانی در حکومتی

که توسط طالبان سقوط داده شد، وزیر بوده است. زمان طولانی یک خوشبین سلطنت طالبان بوده است، ولی از نگاه تخیلی بحیث قسمتی از اتحاد شمال شمرده می شد، که اکثریت ۳۰ پست را اشغال نموده اند. این امر به ثبات موقف او کمک خواهدکرد.»

درپای عکس وزیر دفاع جدید که به تاریخ ۲۲ دسمبر ۲۰۰۱ باید رسماً به کار آغاز می نمود، یعنی همان وزیر کهنه وزیر نو می شد، چنین نوشته شده است: «فهم جا نشین قومندان مسعود، قومندان اتحاد شمال».

وزیر داخله، طوریکه قبلاً نیز یاد آوری شده است، که موصوف، ریاست هیأت شمال را به دوش داشته است، در عکس حین امضای سند، در عقب میز از سمت راست، شخص دوم و همچنان در عکس دسته جمعی در قطار اول،

از سمت چپ، شخص سوم بوده، از این که در گزارش، از ترک نمودن «اعتراض آمیز» حاجی عبدالقدیر، چهار روز قبل سخن زده شده است، با وجود آن که در یکی از قسمت های قبلی عکس وی، در پهلوی یونس قانونی منتشر شده است، به مثابه تکرار احسن، بار دیگر از نظر می گذرانیم.

عکس آخری به خوانندگان محترم آشناست. و اگر کسی شناسد از «داکتر عبدالله عبدالله، وزیر خارجه اتحاد شمال بوده است، که در کابینه تعیین شده در «بن» مقام خود را حفظ نموده است. بناءً این سه شخص در واقعیت، تمام قدرت را در کشور در دست داشته اند. البته وقتی از کشور نام می برم، فقط موضوعات رسمی مطرح است.

از آنجائی که لیست مکمل کابینه را، بنابر مشکلات تخنیکی، از منبعی که سایر معلومات را جمعبندی نموده ام، در اختیار نداشتیم، بناءً با عرض معذرت فقط خلص مطالبی را در گزارشات به زبان انگلیسی، به دسترس رسیده است، در فوق تذکر داده ام. چون اسناد رسمی در اختیار نداشتیم، همه معلومات تذکر یافته، از منابع به زبان انگلیسی، عمدتاً از منابع خبری «بی. بی. سی.» گرفته شده است.

در خاتمه می خواهم از خلال حوادث آنزمان، نکات چندی را به طور مختصر تذکر دهم:

- کنفرانس بن در شرایط و احوالی صورت گرفت، که مفکوره و نظرات «تشکیل حکومت بر پایه وسیع» از مدت ها قبل، در بین قدرت های بزرگ جریان داشته است. زمانی مأموریت اول «الاخضر ابراهیمی»، که در تحت نام، موافق ساختن کشور های «۶+۲» در سالهای آغاز حکومت طالبان، به ناکامی انجامید، فقط با وقوع حادثه «۱۱ سپتمبر»، «اجندای قبلی» را تسریع بخشید. در ظاهر امر، نزدیکی اضلاع متحده و انگلستان، با «اتحاد شمال»، طوری به نظر می رسید که گویا این اقدام برای آنها، بهترین یا «اوپتیمال» بوده باشد، چنانچه از همان آغاز بعضی از صاحب نظران غربی، به خصوص المانی ها، نسبت به انتخاب «اتحاد شمال»، به عنوان «بدیل» در برابر طالبان، نگران بوده اند. برخی از آنها تأکید می نموده اند که «سقوط طالبان درست است» اما، از همان آغاز، «بدیل» را، که قدرت را باید اتحاد شمال در دست می گرفت، درست نمی دانستند. از همان آغاز این تشویش وجود داشته است، که در کنفرانس «بن» نمایندگی «قوی» وجود ندارد، تا «ثبات» را به وجود آورد. بعضی ها بیم از آن داشته اند، که قوت های جنگی «طالبان» باز به کوه ها نروند و جنگ «گوریلائی»، به شکل دیگری از سر گرفته نشود.

پای

۲۰۱۲/۰۴/۱۵